



REPORTATGE PINTORESC

**En arribar la primavera...**

No vull encaminar aquest reportatge a la crítica del film del mateix nom. La primavera ha arribat una mica tard, per a poder-ne lloar els seus encants. No obstant, aquests diumenges fa bo de pas-



La cigonya que s'avorreix al Parc.

Clixé Vernet

sejar pel nostre parc de recreu i zoològic. I he volgut conèixer d'aprop aquest lloc de recés per als nostres infants...

El meu company, una petita Kodak. Dos quarts d'onze del matí. Bon sol. En un cantó, una cobla de sardanes. A l'altre, una miniatura de parc, tancat amb una cleda d'uralita. Veig un home vellet amb una gorra tota descolorida. En la gorra hi porta un rètol: "Guarda". Trobo el nostre "guarda" potser una mica massa vell. Porta a les mans un bastó, que no para mai d'actuar. Sempre volta d'un cantó al'altre, perquè els ganàpies — que n'hi ha molts — no destorbin el divertiment dels petits... Aquests, però, així que el veuen, el fan córrer, amb alguna entremaliadura, segurs del pes dels seus anys...

En un cantó del parc, davant del Casino, una gàbia amb coloms. Estan quiets i amb el seu "glu-glu" continu, sembla que vulguin demostrar el seu avorriment.

Davant de la gàbia, com una bassa de sorra i uns nens petits que s'hi entretenen construint castells i muntanyes. Al costat una font. Una font mig acabada, amb aire infantil. I unes palmeres de la segona joventut, en forma de paraigües tancat. Les seves fulles faran ombra, aviat, a les petites gàbies que hi ha més enllà. M'hi acosto. En una hi ha uns "pavos reals" amb els seus ventalls i tot de plomes policromades. En una altra, uns exemplars de gallines de la "Guinea", amb un cap tan petit, que semblen no tenir-ne. Temps a venir, un lletreret en la seva gàbia, dirà: "Guineus africanus". I tot-hom quedarà admirat. Ara però, ningú no sap el que són aquells tres «matrimonis». Hi ha una tercera gàbia encara amb un altre animal. Es una *cigonya*.

Una *cigonya* que, pel seu posat, sembla entrada en anys. Els pares porten a ensenyar aquest animal als seus fillets, i els marrecs s'estranyen de veure aquella «gallina» gairebé sempre només amb una pota. Amb la seva figura de notari es passeja amunt i avall de la seva presó i el seu posat imposa respecte.

Al voltant del diminut parc, uns bancs

i unes plantes. Uns bancs pintats de verd. Són els confidents de les converses dels qui hi reposen. Si poguessin parlar!... Aquella conversa del noi de Lúcar, amb una minyona de servei... Aquella dona grossa, que tot aguantant el petit, diu mal de la seva jove... Aquell nen petit que fa pipí a la seva falda... Són molt callats els bancs dels parcs!...

Els bancs són tots ocupats. Hom no sap pas on seure.

Unes paneres de metall són posades per a recollir-hi els papers, que la gent deixada llença a terra. Aquestes paneres ens fan pensar en el cove del nostre director.

Gent menuda, que riuen, corren, salten, xisclen... Crits, rialles i xiscles, que en aquest lloc no es fan insuportables.

A un extrem del parc, uns gronxadors. Dos gronxadors i unes anelles. Un marrec hi fa cabrioles. Una nena rossa, amb cara intel·ligent, el contempla, admirada... Els gronxadors no paren mai. Es el joc preferit de les nenes. Aquestes fan torn, al seu costat mateix, per a pujar-hi. Nenes de sis, de vuit, de deu anys. En un d'ells, però, una de setze anys. Es bonica. Es gronxa amb fortes embranzides. Uns minyons la miren, embabiecats i li diuen frases boniques. Ella s'afanya a recollir-se el vestit perquè no es vegi res. Però no pot amagar les seves magnífiques cames...

Un altre gronxador en forma de balança. En un costat i altre, quatre o cinc nens. Tots miren qui pot fer més força. La balança, però, no es mou. El pes està massa nivellat. I un altre gronxador encara, molt petit. Es per als nens amb caminadors. Assentat sobre la seva banqueta, un nen de cara vermella i ulls ex-

**Diada del llibre**

Som a Barcelona. Parades de llibres per tot arreu. Transeünts que porten llibres sota el braç.

Barcelona llegeix. I en aquesta diada compra llibres.

Hem parlat amb un llibreter. La venda — ens diu — sobrepujarà la de l'any passat. Llàstima que aquests núvols negres...

En efecte, l'espai es negrós. Fa pensar que hi haurà trons i pluja. Davant nostre tenim llibres. Les novetats del dia. Ens agraden tant els llibres, que voldriem comprar-los tots. Optem per «Camins de França»; «Les algues roges»; «El fet del dia»; «Camins de nit», i altres. El llibreter suma la quantitat i fa el descompte. Paguem. Encara ens queden unes pessetes. Ens dol tornar a casa amb diners. Doneu-me... «Una Nit» i la «La illa perduda». Quant? 7'20 pessetes? Just! No; s'obren vint cèntims. Paguem. Ens acomiadem del llibreter. Baixem Rambla avall, amb el paquet dels llibres. Tenim ànsia de veure'ls, de delectar l'esperit en les seves pàgines verges. Mirem les cobertes. Cauen algunes gotes. Esclata un tro. I més gotes més grosses. Llàstima que la pluja posi una nota desagradable a aquesta diada!

Catalunya — pensem — respira avui més catalanitat. Les flors tenen un perfum més exuberant. Els llibres són més bells... Però un tro més fort i la pluja auren les nostres divagacions i ens obliguen a recollir-nos dins d'un cafè.

Aquell cafè, ha recollit molts d'altres. Quasi tots porten llibres. Mirem al defora. Esperem que pari de ploure.

Encara que ens malmatis la diada — pensem, mirant la pluja i els que tenim al costat que porten llibres — quan Sant Jordi apreti els esperons i renilli el cavall núvols enfora, no es podrà queixar. Catalunya s'haurà superat en catalanitat. Els del meu costat que porten llibres, tots els llibres que porten són catalans.

JOAN CLUSELLES

pressius. La mainadera tot parlant amb el xicot, vinga gronxar la criatura. En contemplar-los, em vénen ganes de gronxar-me. Però recordo que porto calces llargues i fumo.

Ara el parc està en el seu encís. Es ple de quitxalla, alegre de tenir un lloc per a esplaiar-s'hi.

Els sardanistes encara salten i ballen. Toca la una al campanar i la cobla toca la darrera sardana.

Anem-se'n a fer el vermut i a dinar. He passat un bon matí de diumenge.

JOAN VERNET